

min bedste Ven. Jeg misunder ikke Ministeriet den Opgave, det her har, jeg ønsker det Lykke og Kraft til den, men den er umaadelig ubehagelig.

Ministeriets andet Programpunkt er Valgkredsordningen. Jeg skal vedblivende sige, at jeg foretrækker en Grundlovsændring for en Valgkredsordning paa Grundlag af den nuværende § 32. Den Udtalelse, Etatsraad N. Andersen i sin Tid fremsatte paa Gruppens Vegne overfor det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), var jeg i hvert Fald enig i. Men jeg har ikke haft Lejlighed til sammen med mine ærede Kolleger at forhandle om dette Spørgsmaal angaaende Valgkredsordningen. Jeg vil i hvert Fald gerne se Forslaget, inden jeg udtaler min Mening om det. Ministeriet siger, at det ikke vil søge gennemført nogen Grundlovsforandring. Det er en meget stor Fejl. Først og fremmest hæver man sig selv ved at sætte sig store Opgaver. Jeg synes derfor ikke, de skulde sætte sig saa smaa Opgaver, at man om Ministeriet skulde kunne bruge Wessels Ord: Det synes født til Bagateller, og noget stort det blev ej heller. I Virkeligheden skal man sætte sig store Opgaver, og blandt disse kunde passende være en Grundlovsforandring. De Herrer sige: Vi ere ikke stærke nok til at optage en Kamp. Hvem siger, de skulde kæmpe? Spar en Smule paa de skønne Kræfter! Det er ikke nødvendigt at smide Frakken og knytte Næven. Det er jo muligt, at vi kunne tale og dele os til Rette. Ifald, mine Herrer, De forstaa de Betingelser, der ere ganske uomstridelige for, at Højre kan forhandle med Dem. Den ene Ting er, at de Herrer acceptere Forholdstalsvalgmaaden til Folketinget, og en anden, at de forstaa, at det Landsting, vi skulde have, i alt Fald ikke i sin Sammensætning maa være noget Ekko af Folketinget. Naar de Herrer forstaa at holde sig indenfor de to Grænser, vil der være en Mulighed for at forhandle med dem og vel ogsaa en Mulighed for at naa et Resultat, naar de Herrer ere lige saa kloge i Praksis, som de i hvert Fald ere i Teorien. Jeg ønsker blot at sige til de Herrer: Lad være at prøve en Kamp. Det er jo muligt, at man kan blive enig ved at dele sig frem. Den, der løser dette Spørgsmaal, løser en Opgave, der ikke er saa ringe, det er noget af en Statsmandsgerning, og jeg synes, det maa være en Ting, der maatte pirre de Herrer Ærgerrighed.

Maa jeg give Ministeriet et venligt

lille Raad. Jeg vil bede det højtærede Ministerium om ikke at ligne sine For-gængere i een Ting. Vi have stadig hørt fortælle, at den danske Bondestand var den ypperste i Verden; dernæst lærte vi, at Reformpartiet var det ypperste og eneste Udtryk for den danske Bondestand, og dernæst, at Ministeriet var det eneste ypperlige Udtryk for det ypperligste Udtryk for den danske Bondestand. Med andre Ord, naar man rørte ved en af Reformpartiets Ministre, f. Eks. det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) eller det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg), eller hvem som helst af Reformpartiets Ministre, rørte man ikke blot ved et af de ypperligste Medlemmer, men ogsaa ved en Repræsentant for Verdens ypperligste Parti og ypperligste Stand, ja, i Virkeligheden ved noget af det helligste i hele vort Fædreland. Kunne vi nu ikke blive fri for det? Jeg har hørt af en Mand, der kendte en Del til Frankrigs parlamentariske Ministre, at de ogsaa have den Tro, at de ere Verdens uundværligste Personer. Enhver Minister mener, at hvis han gaar, staar Solen stille i Gideons Dal. (Afbrydelse). Naa, i Ajalons Dal, i hvert Fald mene de, at naar de gaa, staar Solen stille. Alle de Ministre, vi have haft siden Systemskiftet, have ogsaa sagt, at de vare de eneste mulige Ministerier, at de vare uundværlige, og at det vilde gaa frygtelig galt, hvis de faldt; men vi have set dem falde, og dog er Verden bleven staaende. Nu begynder det nye Ministerium saa smaat at anslaa de samme Strengte. Jeg læser en Gang imellem — næsten hver Dag — „Politiken“, den højtærede Konseilspræsidents Yndlingsorgan. Der har staaet mange gode Ting i det, men nu gør det mig ondt for Bladet. Det var saa morsomt som Oppositionsorgan. Den eneste Gang jeg kan huske, at det var kedeligt, var i Aarene 1902—04, da den højtærede nuværende Finansminister skrev nogle kedelige Artikler til Forsvar for Reformpartiets Ministerium. Naa, det er nu saa længe siden; Schwamm darüber! Men dette muntre Blad skal nu være kedeligt, enhver Ubesindighed, enhver Ubehændighed hos de nye Ministre skal Bladet begynde at rose. Det er egentlig begyndt godt. Vi læse hver Dag smukke Artikler om den højtærede Konseilspræsident. Der dannes allerede Sagn om ham. Naar en Helgen bliver kanoniseret, begynder han at gaa igen, hans Ben begynde at gøre Underværker. Paa samme Maade gaar det „Po-